

nem találhatnak; — ha világrendnek nem lenne oly törvényszerűsége, amely önmagától, önműködőleg is orvosol minden bajt. Ez a törvényszerűség ez esetben úgy nyilvánkozik, hogy a sok, sűrű, *mindennapos rágalom önmagának árt legtöbbet*. Ha ez így tart még egy ideig, mindenki hozzá szokik ahhoz, hogy a legtisztességesebb embereket nálunk tolvajoknak, csalóknak, panamistáknak nevezik. S ebbe mindenki előbb-utóbb belenyugszik. A polgárság belenyugszik, mert tisztán látja, hogy minden igazán tisztességes nagy emberünket megrágalmaznak! A nagy emberek pedig belenyugszanak abba a tudatba, hogy nálunk a haza s a nemzet szolgálatában helyt kell állaniok a gyűlölet és a piszkolódás áradatában is.

Választás Törökbecsén. A *Bogdán Zsivkó* halálával megüresedett mandátum ma új kézbe került. Reggel nyolc órakor nyitotta meg a választást *Pollák Viktor* választási elnök. A választók nagy tömegben özlöltek az urna elé. A munkapárt jelöltje *Ivanovits Iván* törökbecsei nagybirtokos, *Dungyarszky Lázár* veje, a függetlenségi párttal szövetséget szerb radikálisok jelöltje pedig *Manojlovits János* dr. szabadkai ügyvéd. Mindkét jelölt tagja volt már a képviselőháznak. A rend fenntartására két század katonaság és száz csendőr ügyelt fel. Dél előtt tizenegy óráig a törökbecsei és melencei választók közül

<i>Ivanovits</i>	488
<i>Manojlovits</i>	63

szavazatot kapott. Délben tizenkét órakor a szavazatok állása ez:

<i>Ivanovits</i>	545
<i>Manojlovits</i>	163

Késő este hirdették ki az eredményt, mely szerint *Ivanovitsra* leadtak 1568 és *Manojlovitsra* 608 szavazatot, így a munkapárt nagy többséggel győzött.

finom, gyengéden szeplős arcát a vörös melegségbe fordítva. Sokszor látta az ágyán is. Hallotta a hangját. Ha csengettek, az ajtóhoz rohant és csodálkozott, hogy nem ő jön. Ekkor visszament a szobába és pontról-pontra kifestette magának a találkát. Krisztina belép. Ő lesegíti a kabátját, széssel kínálja meg, a leány azonban a nyakába csimpaszkodik, elbujtatva fejét a mellén és kacag. Egész hajnalig játszott így a leánnyal, hallgatta a kacagását, bámulta a szemét. E gyötrelmes és halálos ölelések után másnap szürke arccal és keserű szájjal ébredt.

Mindennap elment a kabaréba is. Kereste őt a kis züllött színpadon, a színes lámpák között és nem találta. Megvárta az éjfélt. Az-sza kell mennem. Vedd ki az órát. Most három óra. Három óra harminc perckor már nem vagyok itt.

Csak harminc perc — sóhajtott a diák, hamis pátoszszal.

A leánynak ez kissé visszatetszett.

— Ne színészkedj, drágám — mondta.

— Minden perc egy aranyat ér.

— Ezer aranyat! — kiáltott a diák. —

A csókod... a csókod... ezerszer többet ér...

— Te nyolc év óta minden nap hívtál. Most beteljesült a kívánságod. Mit akarsz?

Krisztina kitárta karjait. A szája pedig pirosan, frissen kettéhasadt, ájultan várta a csókot.

A diák megcsókolta.

Azután mind a ketten szembe ültek egymással.

A diák a tabouret-re, a lány a pamlagra. Egy kis ideig bámulták egymást. De mintha csalódtak volna a csókban. Elszomrodtak és a diák lehorgasztotta a fejét. Ez tehát a találkozás, miről annyit álmodozott. Minő viszontlátás. Ugy tetszett, hogy egy kicsit gyorsan jött. Mit tegyen ezután? A

Rendben van a város mult évi zárószámadása.

— A pénzügyi-bizottság ülése. —

(*Saját tudósítónktól.*) Ma délután öt órakor *Bokor Pál* helyettes polgármester elnöklésével ülést tartott a pénzügyi bizottság és az 1912. évi zárószámadást tárgyalta. Kevés észrevétel történt az 1912. évi vagyoni kimutatás ellen s azok sem lényegbe vágó kérdéseket érintettek. Megelégedéssel vette tudomásul a bizottság, hogy a város vagyoni viszonyai 1912-ben általában kedvezőek voltak: *több, mint félmillió koronával emelkedett a város vagyona*. Voltak ugyan csökkenések egyes jövedelmi ágakban, ami az általános gazdasági pangásnak tulajdonítható; de más jövedelmeknek viszont emelkedése mutatkozik s így a különbözet körülbelül kiegyenlítést nyer. Az ülésről részletes tudósításunk itt következik:

Az ülés megnyitása után *Balogh Károly* pénzügyi tanácsos referált az 1912. évi zárószámadról. Amint ebből kitetszik — mondotta — a tanács a mult évben szigorúan alkalmazkodott a költségvetéshez. Póthitel két ízben szavaztatott meg a közgyűléssel. A két elkerülhetetlenül szükséges póthitel összege összesen 76,417 korona 18 fillért tett ki, amint a város vállalatai üzemköltségeinek fedezésére fordított a tanács. A hitelek pontosan beartották, hiteltulépés egyetlen esetben sem történt.

Erősen veszélyeztették a város pénzügyi egyensúlyát a rendkívüli kiadások. Több mint félmillió korona olyan kiadása volt a városnak, amiket nem vettek föl a költségvetésbe. Ezek a kiadások részben egyik-másik vállalat házi-kezelésbe való vétele folytán állottak elő, részint a város folyósította kölcsönök fedezésére szolgáltak. Ezt a félmillió kiadást a forgó tőkékből és a rendkívüli költségvetésbe föl nem vett bevételekből fedezte a város.

A jövedelmek általában nem csökkentek, voltak ugyan egyes tételeknél ingadozások, — például a fogyasztási adóknál, — de ezek az államtól többnyire visszatérültek, úgy, hogy végeredményében a jövedelmekben körülbelül 150,000 korona plusz mutatkozik.

A zárószámadásból kitűnik, hogy 1912-ben a háztartási költségelőirányzat 5,839.642 korona 50 fillér volt. Erre fedezetül csak 5,008.157 korona 50 fillér szolgált. A hiányzó 831.485 korona fedezetére az előző évi 1,602.970 korona állami egyenes adó után számított városi pótdadót jelölte meg a közgyűlés.

Ezzel az előiránnyal szemben *rendes bevétel* 6,818.296 korona 21 fillér, *költségelőirányzat*on kívüli bevétel 450.605 korona 90 fillér, *hitelműveletek* összege 5,214.735 korona 17 fillér, összesen tehát 12,483.637 korona 28 fillér volt.

Kiadási tételek: Rendes kiadás 6,193.909 korona 15 fillér, *költségelőirányzat*on kívüli kiadás 2,658.679 korona 43 fillér, *hitel* és *pénztári műveletek*ben a kiadás 12,396.388 korona 91 fillér. A pénztári maradvány tehát 87,248 korona 37 fillér volt.

A város tiszta vagyona 1911-ben 54,270.874 korona 73 fillér volt. Ez a vagyon 1912-ben 651,749 korona 85 fillérrel szaporodott. Most tehát a *tiszta vagyona a városnak 54,922.619 korona 58 fillér*.

A zárószámadás kiadási tételeit a bizottság hozzászólás nélkül jóváhagyta.

Ezután a bevételi tételek részletes tárgyalására tértek át.

Évek óta először történt meg — mondotta *Balogh*, — hogy a mult esztendőben a város bevételeiből nem tudtak nagyobb tőkét gyümölcsözésre elhelyezni. Ennek okát a rendkívüli kiadásokban lehet megtalálni.

Mégis — amint az általános tárgyalásnál említette — 150,000 korona forgótőkéje állandóan volt a bevételekből a városnak.

Szerepel a költségvetésben kiadási tételként 65,000 korona, de ezért a mult évben nem nyújtottak be számlát. Ezt a pénzt a város bankban helyezte el kamatozásra s a kamatok a várost illetik.

A zárószámadást néhány jelentéktele-

csend leereszkedett a szobára, a szíve vert, az óramutatók pedig lassan másztak. Még csak öt perc mult el. Huszonöt perc van hátra. Irtózatossá hosszúnak látszott az idő. Egyre kínzóbb a hallgatás.

A diák köhögött.

— Hogy vagy? — kérdezte. — Azaz, mi ujság?

A leány tág szemeket meresztett. Elvégre tapintatlanság ilyesmit kérdezni egy halottól.

— Főztek teát? — mondta gyorsan.

— Nem, köszönöm.

— Te, — hadarta — tudod, hogy a kis Herman megnősült? Már három éve. Gyerekkük is van. Erős, egészséges fiu.

— Érdekes — felelt a lány unottan.

— Azután sok minden történt. Az apám meghalt gyomorrákbán. Szegény, sokat szenvedett.

— Érdekes.

— Nem érdekel? Nekem azóta doktori diplomám van. Jövőre rendelőszobát nyitok, a szoszédban veszek lakást. Négy szoba, fürdőszobával, konyhával, villamvilágítással.

— Érdekes.

— A színpadon megbukott a Nusi.

— Érdekes.

— De az Ilnek nagy sikerei vannak. Bolondul érte a publikum.

— Érdekes.

A diák torkát a görcs szorította. Lopva az órára tekintett s látta, hogy még csak hét perc óta van ott a leány. Halálos zavarban kereste a szavakat. Minden pillanat egy végtelenségnek tetszett. Először valami vidámat akart mondani, aztán valami nagyon komolyat és gyászosat, de egyiket se találta jónak és inkább hallgatott. Egy egész perc mult el, anélkül, hogy szóltak volna. Krisztina lesütyött szemmel ült a pamlagon s a szőnyeg mintáit nézte.

Közben megeredt az eső.

— Esik — mondta a diák halkán.

— Igen — felelt a leány.

— Tegnap pedig szép idő volt.

— Igen.

— Micsoda vihar.

— Igen.

Majd hirtelen más térre csapott.

— Nem fázol meg ebben a vékony ruhában?

— Nem — kacagott a leány.

Még egynéhány szó, egy új erőlködés és hirtelen elhallgattak.

Mind a ketten néztek. A diák felkelt, mintha ki akarna mászni a zavarból. Még csak kilenc perc pergett le. Krisztina hátrádott a pamlagon. A diák az ablaknál állt. Ekkor pedig valami rettenets történt. A leány egyszerre valami szorítást érzett az állkapcáiban, szeretett volna felkiáltani, hogy mennyire unja magát és futni, futni ebből a szobából. Hiába küzdött ellene. Az izomszallagok felrántották a száját és ő mint egy kis automata — s ez nem csalódás — egészségesen, erősen ásított. Ásított egyszer. Ásított kétszer. Ásított harmadszor. Azután felvette az esernyőjét az asztalról. Ment kifelé. Talán még akart mondani valamit, de a kilincsnél megint megfogta az ásítógörcs és szó nélkül tűnt el a szobából.

A diák magára maradt. Valami megkönnyebülést, felszabadulást érzett. Egy darabig dobolt az asztalon. Nézett az utcára, az esernyőkre, a viharra, a csurgó ablaküvegekre. A vállát vont. Ő is ásított. Megnézte a zsebóráját. Három óra tíz perc volt.

Még teljes husz percük lett volna.

Mindennap elment a kabaréba is. Kereste őt a kis züllött színpadon, a színes lámpák között és nem találta. Megvárta az éjfélt. Az után hazament. Otthon nem lelta a helyét. Ijedten vette észre, hogy neki az idő nem or-